

אני אוספת אנציקלופדיות, ספרים ישנים, מגזינים או סתם טקסטים מודפסים שנזנחו ומשתמשת בהם כחומר גלם לעבודותי.

בעידן האינטרנט, קשה לי להיפרד מהמילה המודפסת על סוגי הנייר השונים. אני אוהבת ניירות ישנים עם נסיון חיים, ניירות שדופדפו, ניירות עם עבר, כל נייר עם אופי וריח מיוחדים לו, כל נייר והרעש המיוחד שהוא משמיע והצבעוניות המיוחדת לו.

על ידי חיתוך הניירות בכיוונים שונים, בגבהים שונים והנחתם בקצב משתנה זה ליד זה התגלה עולם טקסטורלי עשיר חדש, עם צבעוניות שונה ומפתיעה. סוגי הנייר המודפס בנו שפה ייחודית חדשה, שבה הנייר המודפס יכול לספר סיפור אחר, לא מוכר, ללא המלים.

בעולם הטכנולוגי של ימינו, שבו החדש מחליף את הישן עוד לפני שהספיק להתיישן, אני מתקשה להדביק את הקצב ומוצאת הנאה רבה וסיפוק בהכנה המדויקת, האיטית, שהעבודה עם הניירות דורשת, כזו שיש בה מקום רב למקריות, משחק וספונטניות.

צופה שנפגש עם העבודות בפעם הראשונה מופתע, מסוקרן. הוא מתקרב ומתרחק לסירוגין מהעבודה, מציץ מהצד, מנסה לגעת ולפענח את סודה. העבודה נראית שונה מזוויות שונות. פרטים מתוכה נעלמים וחדשים נגלים. אני מאמינה שהשימוש בטקסטים, שפעם אמרו משהו ועכשיו נטמנים בעבודה – כאילו מצאו להם מקום להצפין בו את סודותיהם – מחבר בדרך שלא ניתנת להסבר את הצופה.

אם הצלחתי לגרום למישהו לעצור ולו לרגע להביט בעבודה ולהרהר, שמחתי!

כרמל אילן